Răzvan Petrescu

ŞANSA

Zgomotul înfundat al cazmalelor se pierdea în răpăitul ploii. Cei trei oameni lucrau fără chef, tăcuți, clefăind prin noroi. Şanțul se adîncea şi ei dispăreau încetul cu încetul în măruntaiele lui. Din stradă nu li se mai vedeau acum decît urechile căciulilor, îmbibate cu apă. Lopeți pline cu pămînt negru se ridicau mereu prin aer, înălțînd marginile gropii. Bulgării mai mici se rostogoleau pe asfalt. Într-un tîrziu apăru şi conducta. De la distanță semăna cu burta unui peşte enorm, îngropat acolo de cine ştie cînd. Spărtura se vedea bine, întinsă pe aproape o jumătate de metru. Ce zici ce gaură... Du-te şi vezi dac-avem ce ne trebuie, în maşină. Să nu uiți buloanele. Laur se săltă pe marginea şanțului şi se îndreptă spre camion. Parbrizul strălucea, acoperit de stropi rotunzi de ploaie. Deschise portiera şi-ncepu să caute prin maldărul de scule. După cîteva secunde se uită la ceas. Băieți, s-a făcut timpu' să-mbucăm ceva. E trei şi zece. Ceilalți doi înălțară capetele. Cît ziseşi, trei? Iote, dom'le, ne-am luat cu treaba şi vremea trece... Atunci lasă alea, şi ia pachetele. Vezi că-s sub banchetă. Laur se aplecă, le dibui, le mirosi, îi lăsă gura apă. Veni cu pachetele la subsuoară şi se aşeză pe marginea şanțului. Da' sticla o luaşi? Păi, cum... Uite-o aci. Nări adulmecînd. Un oftat. Ce burniță nenorocită. Las' că se opreşte ea. Begonie îşi frecă palmele amorțite. După cîteva minute ploaia încetă. Pufoaicele înmuiate li se lipiră de spinări. Cu gesturi nerăbdătoare, desfăcură ziarele în care era înfăşurată mîncarea. Zgomot de hîrtie umedă, sfîşiată. Degete crăpate, murdare, avide, apucînd. Ceapa unde-i?... Aha! Da-i iute foc, bre. Taci, şi ia cu brînză. Te unge la inimă, ce zici? Mîncarea dispărea repede, lăsînd grăsime în scobitura bărbiilor. Mici pete lenticulare ce luceau stins. Hai, mă, dă-i cep. Trandafir scoase dopul cu dinții, trase o duşcă şi întinse sticla celorlalți. Gîturile vînoase se mişcară-n sus şi-n jos, ca nişte pistoane. Acu' plouă şi pă dinăuntru, da' mai cu foc, rîse Begonie. Noroc, bă! Din cînd în cînd cîte-o maşină trecea repede pe lîngă cei trei oameni cocoțați pe

movilița de pămînt, care priveau în gol şi mestecau. Fețe ridate, gălbejite, morfolite în jurul gurii. Cerul era vînăt. Se învinețise treptat, ca obrazul unui mort uriaş. Grijania mamii ei de viață, înjură Trandafir privind în sus. Mereu pică măgăreața pe noi cînd e de lucru pe-o vreme ca asta. Echipa potrivelii de nume, bărbați cu nume de flori. Buchețelu' cu noroc, să miroas-a... Ascultă, lasă poeziile şi zi unde-ai pus picamerul. Că nu-l văd. E-acolo-n şanț, n-ai grijă, că nu-l fură nimeni. Mai bine dă şi matale pe gît. Aşa. Aburi subțiri ies din haine, de pe buze, din pămînt. Ia spune, o terminăm dracului în două ore? Begonie îşi privi cîteva clipe cizmele pline de noroi, oftă şi trase un vînt năprasnic. Ei, o isprăvim ori ba, pe ziua de azi? Nu ştiu, Laure, tată, pen' c-o spărtură ca asta n-are nici soacră-mea. Da' s-ar putea să-i venim noi de hac, pînă diseară. Începuse să bată vîntul. Hîrtiile unsuroase fluturau încet în jurul resturilor de pîine, brînză, slănină şi coji de ceapă. S-a golit fiola? Mai e o țîră, na, ține! Trandafir îşi dădu capul pe spate şi sorbi zgomotos ultimul deget de țuică. Plescăi mulțumit din buze. Bună, bă! Acu' n-ar mai trebui decît o curvă de-aia, să-i... Pe umezeala asta, chiar că atît ți-ar mai lipsi. O curvă plouată. S-o frigi ținîndu-i umbrela deasupra capului... Se auzi un rîgîit şi un chicot de rîs. Stai nițel, să-ți povestesc ceva... Voi, băieți, cu d'ale voastre. Eu, unu', dac-am băut lichidu' ăla şi am mîncat, gata, am intrat în pauză de prînz. M-am liniştit. Aşa, bă, Laure, şi să vezi cum a fost. Săptămîna trecută... Eu unul, dacă am burta plină, nu mai vreau nimic. Ce să mai vreau? Ştii, cică bărbat'su nu mai făcea față, şi m-am gîndit că păcat de biata femeie, aşa tînără şi neglijentă... Voi, băieți, cu ale voastre. Da, şefu', da. Laure, dă-i cu ceva în cap. Bun, şi ce vroiam eu să-ți zic, e c-avea nişte buci, nene, cum n-ai văzut în toată viața ta amărîtă. Adică de ce amărîtă? De-aia. Că n-ai văzut. Cur din toate părțile, bre, de-ți cădea nădragii singuri numa' ce şi-l mişca. Dogora ca un calorifer. Că nici nu-mi mai aduc aminte cum mi-am scos hainele... Auzi, da' n-a trăsnit-o cînd a simțit cum puți? Da' ce, bă, ea nu puțea? Laur rînji arătîndu-şi dinții îmbrăcați în viplă. Ce să spun, Trandafire, ai şi tu dreptate. Că de cînd venişi pe lume s-a cam stricat aeru'. Parcă tu oi fi mirosind a zambilă. Miroşi a mort, bă, dacă vrei să ştii. Şi-oricum îmi bat gura de pomană, te pricepi tu la muieri cît mă pricep eu la limbi străine. Continuară să se mai

ciondănească cîteva minute, apoi se poticniră şi în cele din urmă amuţiră. Priveau arborele care se desena solitar în colţul străzii. Se înălţa subţire, într-o complicată tăietură pe cerul violet al după-amiezii. Un camion greu trecu foarte aproape de ei şi îi împroşcă cu stropi de noroi. Mă, fir-ar mă-ta lui a... Ia dă-mi şi mie-un cui. Laur scoase un pachet mototolit, pe jumătate ud. Îşi aprinse o ţigară făcîndu-şi palmele căuş, apoi întinse pachetul celorlalţi. Fumau în tăcere, tuşind din cînd în cînd şi scuipînd gros. Bă, da' frig mai e... am îngheţat de zici ce-i aia. Gata, io-i dau drumu'. Begonie se ridică, aruncă chiştocul şi sări în groapă. Apucă lopata şi o înfipse adînc sub conductă. Se auzi un zgomot sec, urmat de un pîrîit. Pe urmă, nimic. Şefule, ce faci acolo? Linişte. Să ştii că ăsta şi-a rupt vreun os, dracului. Hei! Da' răspunde, dom'le, o dată! Begonie îşi iţi capul peste buza şanţului. Se hlizea cu gura pînă la urechi. Trandafir şi Laur îl priviră întrebător. Ce-ai de te rîzi? Am auzit crăpînd ceva acolo, jos, ce-a fost? Begonie le făcu cu ochiul. Ia coborîţi voi încoa', să v-arăt ceva grozav... Cei doi săriră fără să mai ceară alte explicaţii. În fundul şanţului apa mustea sub cizme. Begonie îi privea printre gene, mutîndu-şi greutatea trupului de pe un picior pe altul. În mîna dreaptă ţinea un craniu micuţ, spart, plin de noroi. E, ce ziceţi de-ăsta? Nu-i o minunăţie? Îl ridică, învîrtindu-l pe degete. Laur şi Trandafir se holbară la tigva înnegrită, apoi izbucniră-n rîs. Da' cum de-o fi ajuns ăsta acilea? O fi bunică-tu, bă. A evadat din cimitir. Vezi să nu te muşte de deget... Să-l ducem la muzeu... Mort pentru canalizare! Poate ne dă de-o ţuică... Un alt hohot de rîs se înălţă din şanţ. Rîdeau cu lacrimi, ţinîndu-se cu mîinile de burtă. Noroiul clipocea încetişor. După ce isprăviră, îşi şterseră obrajii cu mîneca şi tăcură brusc, istoviţi. Begonie îşi împinse căciula pe ceafă, se scărpină prin pantaloni şi rosti printre dinţi, băieţi, tre' să vă zic că mă trece pişarea. Aşa că, dacă nu-i nimeni contra... Rînji şi aşeză craniul cu creştetul în jos. Urină îndelung, pînă ce lichidul începu să se reverse prin găurile orbitelor. Ceilalţi doi priveau fără o vorbă, cu un zîmbet strîmb. Begonie îşi încheie şliţul. Gata, la treabă acu', spuse el răguşit. Că ne-apucă noaptea-aici.

Îşi reluară lucrul. Zgomotele urcau, răspîndindu-se ritmic pe stradă. În cartier era linişte. Lumea se adunase prin sufragerii, printre tacîmuri.

Papuci, ghetuțe, paltoane şi umbrele uscîndu-se în cuier, cuvinte puține. Uite supa. Soarele ieşi încet de după blocuri, auriu, umed. Laure, dă-ncoa ciocanu' ăla, dumnezeii mamii lui... N-auzi? Begonie se îndreptă din şale, iritat. Unde eşti, bă? Ciocanu', răcni el cît putu de tare. Trandafir se opri şi el din lucru, îşi suflă nasul cu degetele şi privi în jur. Picături de ploaie se zbiceau pe asfalt, tremurau pe crengi, sclipind din cînd în cînd.

Laur ridică încet craniul şi-l şterse cu grijă. Era atît de uşor...Alas! În podul palmei îi creşteau cuvinte necunoscute, alergîndu-i din ce în ce mai repede spre tîmple. Alas! Poor Yorik! I knew him... He hath borne me on his back a thousand times ... Ce mama' dracu' spui bă, acolo, te-ai țicnit? Those lips that I have kissed I know not how oft ... Trandafir şi Begonie se priviră lung. Mă, băiatule, vorbeşte, mă, ca omu', ce-ai. Doamne sfinte! Că doar nu te-oi fi fi matolit dintr-un gît se şliboviță. WHERE BE YOUR GIBES NOW? YOUR GAMBOLS? YOUR SONGS? Bă, Laure, aruncă dracului porcăria aia şi lasă-te de bancuri. Ce te-a apucat? Dintr-o dată, sunetele se ghemuiră şi el tăcu. Cu o mişcare stîngace aşeză craniul pe pămînt şi închise ochii. O fi de la vreme, naibii! Se ridică şi îşi trecu mîna peste față cu un gest obosit. Simțea transpirația uscîndu-i-se pe tîmple. Scuipă într-o parte, apoi întoarse capul şi îşi privi tovarăşii. Cu vorbele oprite în gîtlej, Trandafir şi Begonie rămaseră nemişcați. Lumina le rătăci blînd pe chipuri, apoi trecu mai departe.

(Din volumul Grădina de vară, Editura Cartea Românească, 1989)